

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 124

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 7 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 734 din 4 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (5), (8 ¹) și (16) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	2-4
Decizia nr. 757 din 9 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	5-7
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
25. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind aprobarea transferului drepturilor dobândite și al obligațiilor asumate prin Licența de concesiune nr. 2.781/2001 a activității de exploatare a minereului de cupru cu conținut scăzut din perimetrul Moldova Nouă — Cariera de Banatite, județul Caraș-Severin, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 427/2002 privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Moldomin” — S.A.	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 734

din 4 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (5), (8¹) și (16) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (5), (8¹) și (16) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 111/2017, excepție ridicată de Florentin Ichim și Maria Ichim în Dosarul nr. 9.129/314/2016 al Tribunalului Suceava — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.303D/2019.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că la dosar a fost depusă de către autorii excepției o cerere de conexare a dosarelor Curții Constituționale nr. 1.665D/2019, nr. 2.418D/2019, nr. 36D/2020, nr. 455D/2020 și nr. 1.949D/2020 la Dosarul nr. 1.303D/2019.

4. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea cererii de conexare a dosarelor nr. 2.418D/2019, nr. 36D/2020, nr. 455D/2020 și nr. 1.949D/2020 la prezentul dosar, având în vedere că nu se află în același stadiu de soluționare.

5. Curtea, deliberând, respinge în parte cererea de conexare, respectiv cu privire la conexarea dosarelor nr. 2.418D/2019, nr. 36D/2020, nr. 455D/2020 și nr. 1.949D/2020, care se află în faza premergătoare ședinței de dezbateri.

6. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.665D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, excepție ridicată de Mihai Bradu în Dosarul nr. 3.620/86/2018 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare/inștiințare este legal îndeplinită.

7. Având în vedere excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 1.303D/2019 și nr. 1.665D/2019, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 1.665D/2019 la Dosarul nr. 1.303D/2019. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării. Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 1.665D/2019 la Dosarul nr. 1.303D/2019, care este primul înregistrat.

8. Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că legiuitorul a prevăzut două operațiuni, respectiv operațiunea tehnică de delimitare și marcare a hotarelor, finalizată printr-un proces-verbal, precum și măsura legislativă de modificare a limitelor administrativ-teritoriale. Se mai arată că textele de lege criticate îndeplinesc criteriile de claritate și previzibilitate, iar comparația cu art. 22 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție, se arată că textele de lege criticate nu au în vedere o modificare a limitelor teritoriale ale unităților administrativ-teritoriale, în accepțiunea de măsură legislativă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin încheierile din 5 aprilie 2019 și 27 mai 2019, pronunțate în dosarele nr. 9.129/314/2016 și nr. 3.620/86/2018, **Tribunalul Suceava — Secția I civilă și Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal au sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 alin. (5), (8¹) și (16) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, modificată și completată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 98/2016 pentru prorogarea unor termene, instituirea unor noi termene, privind unele măsuri pentru finalizarea activităților cuprinse în contractele încheiate în cadrul Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare pentru finanțarea Proiectului privind reforma sistemului judiciar, semnat la București la 27 ianuarie 2006, ratificat prin Legea nr. 205/2006, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată prin Legea nr. 111/2017.** Excepția a fost invocată de Florentin Ichim și Maria Ichim și, respectiv, de Mihai Bradu în cauze având ca obiect soluționarea unor plângeri împotriva încheierilor de carte funciară dată în baza unor cereri ale Oficiului de Cadastru și Publicitate Imobiliară Suceava, privind modificarea limitelor a două unități administrativ-teritoriale învecinate, și respectiv, anularea unui act administrativ.

10. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că prevederile art. 11 alin. (8¹) din Legea nr. 7/1996 creează confuzie cu privire la noțiunile de stabilire a liniei de hotar (operațiune tehnică) și însăși modificarea limitelor teritoriale (operațiune juridică). Astfel, se arată că prevederile art. 11 alin. (8¹) din Legea nr. 7/1996 nu pot conferi caracter constitutiv de drepturi unor procese-verbale de stabilire a liniei de hotar dintre două unități administrativ-teritoriale, această soluție materializând doar o operațiune tehnică, iar documentațiile cadastrale cuprinse în dosarul de delimitare, care a fost finalizat fie prin semnarea procesului-verbal de delimitare a hotarelor, fie prin hotărârea judecătorească ce tranșează neînțelegerile dintre vecini la stabilirea liniei de hotar, reprezintă operațiuni prealabile, pur tehnice, efectuate în vederea delimitării teritoriale, care se efectuează printr-un act normativ.

11. Se mai arată că prevederile art. 11 alin. (8¹) — sintagma „*aceste limite devin oficiale*”, ale art. 11 alin. (5) — sintagma „*devin oficiale*” și ale art. 11 alin. (16) — sintagma „*sunt utilizate în activitatea autorităților și instituțiilor publice centrale și locale*”, generează un conflict de legi, respectiv cu dispozițiile art. 22 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001. Totodată, lipsa de claritate, precizie și previzibilitate a dispozițiilor criticate încalcă obligația legiuitorului de a adopta legi care să respecte cerințele de calitate a acestora, fiind circumscrise principiului legalității prevăzut la art. 1 alin. (5) din Constituție.

12. Astfel, se arată că normele criticate nu precizează pentru care autorități și instituții publice centrale și locale sunt oficiale limitele teritoriale modificate fără respectarea art. 22 din Legea nr. 215/2001, și care este modalitatea de „utilizare” în activitatea acestora, ceea ce conduce la interpretarea conform căreia, în situația modificării efective a limitelor teritoriale dintre două unități administrativ-teritoriale, în temeiul dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 7/1996, nu mai este obligatorie/imperativă aplicarea art. 22 din Legea nr. 215/2001, coroborate cu art. 13 din Legea nr. 3/2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului.

13. Se mai susține, în esență, că, dacă se acceptă ipoteza că, prin sintagma „*oficializării limitelor teritoriale*” în sensul dispozițiilor art. 11 alin. (8¹) din Legea nr. 7/1996 s-ar înțelege modificarea limitelor teritoriale între două unități administrativ-teritoriale, atunci s-ar eluda dispozițiile art. 22 din Legea nr. 215/2001 și art. 73 alin. (3) lit. o) din Constituție. Se mai arată că prevederile legale criticate trebuie să-și găsească aplicabilitatea în cadrul legislativ existent și în acord cu legislația în vigoare din domeniul organizării administrative a teritoriului și al administrației publice locale, precum și al organizării și desfășurării referendumului. De asemenea, calificarea unei astfel de acțiuni de oficializare a limitelor teritoriale, prin raportare la un alt scop și efect decât cele de stabilire a liniei de hotar, este de natură să contravină prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție privind cerințele de calitate a legii. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la cerințele de claritate și previzibilitate a legii.

14. **Tribunalul Suceava — Secția I civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

15. **Curtea de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal** nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

16. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor

două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

17. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 11 alin. (5), (8¹) și (16) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 septembrie 2015, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora: „(5) *Limitele recunoscute reciproc de către reprezentanții unităților administrativ-teritoriale sunt descrise și reprezentate în procesul-verbal de delimitare ce conține și inventarul coordonatelor punctelor ce definesc aceste limite, determinate în sistem național de proiecție. După semnarea și ștampilarea procesului-verbal de delimitare și a tuturor anexelor de către membrii comisiei de delimitare și aprobarea de către prefect, limitele devin oficiale și sunt introduse în sistemul integrat de cadastru și carte funciară. (...)*”

(8¹) *Până la aprobarea delimitării unităților administrativ-teritoriale prin lege, în cazul în care limitele acestora sunt stabilite prin procese-verbale de delimitare, procese-verbale de conciliere sau, după caz, prin hotărâri judecătorești definitive, aceste limite devin oficiale și Agenția Națională are obligația de a le introduce în sistemul integrat de cadastru și carte funciară, dispozițiile alin. (16) fiind aplicabile. (...)*

(16) *Limitele unităților administrativ-teritoriale sunt afișate pe geoportalul INSPIRE al României și sunt utilizate în activitatea autorităților și instituțiilor publice centrale și locale.”*

19. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3) privind principiul securității raporturilor juridice, alin. (4) referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și alin. (5) privind principiul legalității, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului și art. 73 alin. (1) privind categoriile de legi, alin. (2) referitor la legile constituționale și alin. (3) lit. o) privind reglementarea prin lege organică a organizării administrației publice locale, a teritoriului, precum și a regimului general privind autonomia locală.

20. Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile legale criticate reglementează efectele pe care le produc procesele-verbale de delimitare, procesele-verbale de conciliere sau, după caz, hotărârile judecătorești definitive, în ceea ce privește limitele unităților administrativ-teritoriale, până la aprobarea delimitării acestora prin lege. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin, în esență, că stabilirea limitelor teritoriale ale unităților administrativ-teritoriale trebuie să se facă exclusiv prin lege, iar nu prin procese-verbale de recunoaștere reciprocă a hotarului dintre localități sau prin hotărâri judecătorești definitive. În speță, prin Sentința nr. 625 din 22 aprilie 2016 a Tribunalului Suceava, rămasă definitivă prin Decizia nr. 1.506 din 14 noiembrie 2016 a Curții de Apel Suceava, s-au stabilit limitele/hotarele dintre municipiul Suceava și comuna Șcheia.

21. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că problema stabilirii limitelor administrativ-teritoriale prin procese-verbale de delimitare, procese-verbale de conciliere sau, după caz, prin hotărâri judecătorești definitive, a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate, în raport cu o motivare similară celei formulate în prezenta cauză și prin raportare la aceleași dispoziții constituționale. Prin Decizia nr. 14 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 339 din 18 aprilie 2018, Curtea a statuat că există două modalități posibile de finalizare a operațiunilor cadastrale prin care se delimitează și se marchează hotarele unităților administrativ-teritoriale, și anume fie procesele-verbale de delimitare a hotarelor, semnate de membrii comisiei de delimitare și recunoscute reciproc de reprezentanții unităților administrativ-teritoriale, fie, în cazul unor neînțelegeri legate de stabilirea liniei de hotar între două unități administrativ-teritoriale, hotărârea judecătorească care stabilește hotarele unităților administrativ-teritoriale învecinate, în baza probatoriului administrat.

22. Curtea a reținut că aceste două modalități prin care se ajunge la întocmirea documentației tehnice cadastrale constituie operațiuni tehnice, de identificare a hotarelor a două unități administrativ-teritoriale, pe baza planurilor parcelare corespunzătoare vechilor hărți topografice și noilor măsurători cadastrale, operațiuni ce sunt prealabile măsurii legislative prin care se delimitează teritoriul unei unități administrativ-teritoriale și nu se confundă cu aceasta. Curtea a mai reținut că distincția dintre aceste două operațiuni este esențială, deoarece delimitarea și marcarea hotarelor reprezintă operațiunile tehnice de materializare la teren a hotarelor unităților administrativ-teritoriale, în condițiile prevăzute de lege sau de actele administrative cu caracter normativ date în aplicarea acesteia, în timp ce modificarea limitelor teritoriale ale unităților administrativ-teritoriale este măsura legislativă care privește exclusiv înființarea, reînființarea sau reorganizarea unităților administrativ-teritoriale. În această logică a argumentării, Curtea a reținut că nu se poate echivala o operațiune tehnică cu o măsură legislativă, cu atât mai mult cu cât și delimitarea și

marcarea hotarelor unităților administrativ-teritoriale pot face obiectul reglementării printr-un act normativ.

23. Pe de altă parte, prin decizia menționată, Curtea a mai reținut că atribuirea, în temeiul textului de lege criticat, a competenței instanțelor judecătorești de a soluționa acțiunea în stabilirea hotarelor unității administrativ-teritoriale nu are semnificația unei încălcări a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) privind principiul separației puterilor în stat și în art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului. Pronunțând hotărârea prin care soluționează acțiunea în stabilirea hotarelor unității administrativ-teritoriale, instanța de judecată nu se substituie Parlamentului, ci verifică operațiunea tehnică de delimitare a hotarelor unităților administrativ-teritoriale efectuată de către comisia de delimitare. Efectele acestei hotărâri nu sunt constitutive de drepturi, ci declarative, în sensul că se pronunță asupra întregii documentații cadastrale, stabilind hotarele unităților administrativ-teritoriale în conformitate cu legile în vigoare și cu prescripțiile tehnice incidente.

24. Curtea a mai reținut că documentațiile cadastrale cuprinse în dosarul de delimitare, finalizat fie prin semnarea procesului-verbal de delimitare a hotarelor, fie prin hotărârea judecătorească care tranșează neînțelegerile dintre vecini la stabilirea liniei de hotar, reprezintă operațiuni prealabile, pur tehnice, efectuate în vederea delimitării teritoriale, care se efectuează printr-un act normativ. În situația în care, subsecvent operațiunii de delimitare a hotarelor unităților administrativ-teritoriale, intervine o modificare în fapt a limitelor teritoriale ale unităților administrativ-teritoriale, aceasta se va efectua exclusiv în condițiile legii, și anume numai după consultarea prealabilă a cetățenilor, prin referendum, în temeiul art. 95 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019.

25. Neintervenind elemente noi, de natură să conducă la o reconsiderare a jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Florentin Ichim și Maria Ichim și, respectiv, de Mihai Bradu în Dosarul nr. 9.129/314/2016 al Tribunalului Suceava — Secția I civilă, și, respectiv, în Dosarul nr. 3.620/86/2018 al Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 11 alin. (5), (8¹) și (16) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția I civilă și Curții de Apel Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 757

din 9 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef delegat

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 31 alin. (2) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Sever Ioan Borha în Dosarul nr. 2.475/1/2019/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.275D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de înștiințare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 22 iulie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 2.475/1/2019/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**, excepție ridicată de Sever Ioan Borha într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații în anulare formulate împotriva unei hotărâri date de instanța de recurs.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată că membrii completurilor de judecată trebuie desemnați printr-o procedură aleatorie, respectiv prin tragere la sorți. Or, completurile de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție au fost aprobate de către Colegiul de conducere al instanței la propunerea președintelui de secție, încălcându-se astfel garanțiile de imparțialitate ce trebuie să caracterizeze formarea acestor completuri. Prin urmare, hotărârile completurilor sunt lovite de nulitate absolută.

6. Se arată că desemnarea aleatorie a membrilor completurilor, precum și distribuția aleatorie a dosarelor către completurile astfel constituite reprezintă garanții ale independenței și imparțialității obiective a judecătorilor.

7. Se subliniază că desemnarea judecătorilor care constituie un complet sau altul este o problemă jurisdicțională și aceasta trebuie rezolvată potrivit unei proceduri legale care asigură independența și imparțialitatea judecătorilor implicați în actul de justiție.

8. Constituirea completurilor de 3 judecători, potrivit unei proceduri administrative, cu atât mai mult cu cât nu era prevăzută de nicio lege și nu oferea garanții pentru echitatea procesului, este neconstituțională și nelegală, iar hotărârile unor astfel de completuri sunt lovite de nulitate absolută.

9. În ceea ce privește desemnarea prin tragere la sorți a membrilor completurilor de judecată se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 685 din 7 noiembrie 2018 și se concluzionează în sensul că nu există niciun argument pentru care cei judecați în ultimă instanță de completurile de 5 judecători să primească garanții complete cu privire la imparțialitatea acestora, iar justițiabilii care pot face apel doar la completurile de 3 judecători să fie total lipsiți de astfel de garanții.

10. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că, potrivit Legii nr. 304/2004, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție a fost abilitat explicit de către Parlament să aprobe regulamentul de organizare și funcționare administrativă a instanței supreme și să exercite atribuțiile prevăzute în acest act normativ cu caracter administrativ, iar Parlamentul a conferit colegiilor de conducere atribuția de a stabili compunerea completurilor de judecată, cu respectarea cerinței privind asigurarea continuității acestora și, implicit, garantarea dreptului la un proces echitabil.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 31 alin. (2) și ale art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins:

— Art. 31 alin. (2): „În celelalte materii, completele de judecată se compun din 3 judecători ai aceleiași secții.”;

— Art. 52 alin. (1): „Colegiile de conducere stabilesc compunerea completelor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completelor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești.”

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Totodată, sunt invocate prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 47 din Carta drepturilor fundamentale ale Uniunii Europene, ambele referitoare la dreptul la un proces echitabil.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 nu au legătură cu soluționarea cauzei, întrucât acest text vizează compunerea completurilor de judecată la nivelul curților de apel, al tribunalelor specializate/tribunalelor și al judecătorilor. Or, cauza în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate — contestație în anulare judecată de Înalta Curte de Casație și Justiție — vizează o hotărâre dată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel că numai reglementările legale care se referă la compunerea completurilor de judecată la nivelul acestei instanțe au legătură cu cauza, nu și cele ce vizează celelalte instanțe judecătorești. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legătura cu cauza presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea în acest sens Decizia nr. 303 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 8 iulie 2014, paragraful 24).

17. Or, în cauza de față, problema de drept aflată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție se referă la modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători ai acestei instanței, și nu a membrilor completurilor instanțelor ierarhic inferioare. Astfel, în condițiile în care art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 se referă la desemnarea membrilor completurilor instanțelor ierarhic inferioare înseamnă că nu are legătură cu cauza și, prin urmare, excepția de neconstituționalitate având acest obiect este inadmisibilă. În schimb, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992 și urmează a fi analizată pe fond.

18. Prin Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 25 mai 2021, Curtea, prin prisma unor critici de neconstituționalitate similare celor invocate în prezenta cauză, a constatat constituționalitatea dispozițiilor art. 19 alin. (3), ale art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi și ale art. 31 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 304/2004. Curtea a fost chemată să se pronunțe asupra următoarelor aspecte: (i) competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a înființa completuri specializate [art. 19

alin. (3)]; (ii) competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe compunerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora [art. 29 alin. (1) lit. a) teza întâi și art. 31 alin. (1) lit. c)]; (iii) competența colegiilor de conducere ale curților de apel, tribunalelor, tribunalelor specializate și ale judecătorilor de a stabili modalitatea de desemnare a membrilor completurilor de judecată [art. 52 alin. (1)].

19. Curtea observă că, în cauza de față, este incidentă ipoteza a doua din decizia anterioară, și anume competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe compunerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora, aspect antamat prin critica de neconstituționalitate formulată cu privire la art. 31 alin. (2) din Legea nr. 304/2004. Diferența dată de numărul diferit al articolului, respectiv al alineatului contestat rezidă în faptul că în prezenta cauză textul vizează o materie extrapenală (cauza fiind generată de o procedură de contestare a actului de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate), pe când Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021 a vizat materia penală. Însă, atât în materie penală, cât și extrapenală, desemnarea membrilor completurilor de 3 judecători se face după o procedură identică, astfel că acele considerente care au fundamentat Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021 sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în prezenta cauză.

20. Cu privire la competența Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție ca, printr-un regulament, să stabilească atât organul administrativ competent să aprobe compunerea completurilor de 3 judecători în materie penală, cât și modalitatea de desemnare a membrilor acestora, Curtea a reținut că, ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de ducere la îndeplinire a unei măsuri/finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 27 din 22 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 28 februarie 2020, paragraful 48). Faptul că Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători, în condițiile în care legea nu reglementează în mod expres modalitatea de desemnare a acestora, nu poate fi considerat contrar legii, în sensul încălcării autorității legii cu eventuala consecință a creării unei paradigme juridice neconstituționale. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor completuri cu privire la care legea nu dispune nimic, caz în care se încadrează și situația litigioasă analizată, se constată că aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar.

21. Dacă legiuitorul ar fi dorit ca și pentru desemnarea membrilor completurilor de 3 judecători să fie utilizat procedeu tragerii la sorți, ar fi trebuit să reglementeze în mod expres acest lucru, ceea ce nu a făcut, lăsând astfel în marja de apreciere a Colegiului de conducere, ca organ colegial de conducere competent să adopte regulamentul instanței supreme, să stabilească modalitatea concretă de desemnare a membrilor acestor completuri. Fără ca situația normativă existentă la instanțele ierarhic inferioare să fie un reper pentru cea de la

Înalta Curte de Casație și Justiție, desemnarea membrilor completurilor de judecată de la instanțele inferioare și membrilor completurilor de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție urmează același algoritm, iar o asemenea orientare normativă la nivelul actelor administrative a fost și este posibilă tocmai pentru că legea este cea care permite o opțiune între tragerea la sorți și nominalizare în privința completurilor de 3 judecători de la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, neexcluzând nici expres, nici implicit vreuna dintre cele două modalități de desemnare antereferate.

22. Curtea a mai reținut că nu este chemată să se pronunțe asupra soluției normative cuprinse în regulamentul anterefert cu privire la modul concret de desemnare a membrilor completurilor, întrucât prevederile regulamentare nu pot forma obiect al controlului de constituționalitate, ci trebuie să decidă dacă un act de reglementare primară poate transfera în domeniul actelor de reglementare secundară stabilirea organului competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală și a modului concret de desemnare a membrilor acestor completuri. Legiuitorul are opțiunea să stabilească el însuși organul competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală sau, din contră, să lase acest aspect în sfera actelor administrative normative. Or, textul criticat dă expresie celei de-a doua ipoteze antereferate, astfel că a reglementat doar competența organului administrativ de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție de a adopta regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă, lăsându-se astfel acesteia obligația de a stabili, ca act de aplicare a legii, atât organul competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală, cât și modul concret de desemnare a membrilor completurilor.

23. Nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca stabilirea organului competent să aprobe/valideze compunerea completurilor de judecată în materie penală și a modului de desemnare a

membrilor completurilor să fie realizată în mod direct prin lege. În lipsa unei prevederi legale exprese, rezultă că legiuitorul a acceptat ca un act de reglementare secundară să realizeze acest lucru, ca act de executare a legii. O asemenea modalitate de legiferare, prin care se lasă la latitudinea actului administrativ normativ alegerea celei mai articulate soluții în lipsa unei reglementări restrictive de nivel legal, nu echivalează cu conferirea de competențe legislative unei autorități administrative, astfel că textul criticat nu contravine art. 61 și art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

24. Curtea mai reținut că este aplicabil *mutatis mutandis* paragraful 57 din Decizia nr. 27 din 22 ianuarie 2020 în raport cu criticile formulate din perspectiva art. 126 alin. (4) din Constituție. Astfel, modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători prin mijlocirea unui act administrativ cu caracter normativ nu încalcă exigențele constituționale ale art. 126 alin. (4), întrucât actul administrativ nu face altceva decât să organizeze executarea legii. Modul de desemnare a membrilor completurilor de 3 judecători este un aspect al compunerii acestora, astfel că aceasta trebuie realizată în baza și în temeiul legii. Dacă legea nu prevede în mod expres ca desemnarea membrilor completurilor să se facă prin tragere la sorți sau prin nominalizare expresă, iar actul administrativ cu caracter normativ a reglementat, în lipsa unei dispoziții legale restrictive, una dintre aceste două modalități, înseamnă că această compunere a completului, sub aspectul desemnării membrilor săi, a fost realizată în baza și în temeiul legii, cu alte cuvinte, prin lege. Prin urmare, având în vedere considerentele mai sus expuse, nu se poate susține nici încălcarea art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta sa referitoare la stabilirea prin lege a instanței judecătorești.

25. În consecință, nu sunt încălcate nici prevederile constituționale referitoare la înfăptuirea justiției și nici cele convenționale ale art. 6 sau cele ale art. 47 din Cartă, acesta din urmă având un conținut identic cu cel al art. 6 din Convenție (a se vedea și Decizia nr. 604 din 16 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 976 din 22 octombrie 2020, paragraful 31).

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, excepție ridicată de Sever Ioan Borha în Dosarul nr. 2.475/1/2019/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că dispozițiile art. 31 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

ORDIN

privind aprobarea transferului drepturilor dobândite și al obligațiilor asumate prin Licența de concesiune nr. 2.781/2001 a activității de exploatare a minereului de cupru cu conținut scăzut din perimetrul Moldova Nouă — Cariera de Banatite, județul Caraș-Severin, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 427/2002 privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea Comercială „Moldomin” — S.A.

Având în vedere:

— art. 24 alin. (1) și (9) din Legea minelor nr. 85/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 109—113 din Normele pentru aplicarea Legii minelor nr. 85/2003, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.208/2003, cu modificările ulterioare;

— Referatul Direcției generale gestionare, evaluare și concesionare resurse/rezerve minerale. Integrare europeană nr. 300.195 din 7.02.2022,

în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă transferul drepturilor dobândite și al obligațiilor asumate, inclusiv al obligațiilor istorice de mediu și al obligațiilor restante rezultate din neplata taxelor și redevențelor miniere, potrivit Licenței de concesiune pentru exploatarea minereului de cupru cu conținut scăzut nr. 2.781/2001 din perimetrul Moldova Nouă — Cariera de Banatite, județul Caraș-Severin, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 427/2002 privind aprobarea unor licențe de concesiune a activității miniere de exploatare, încheiate între Agenția Națională pentru Resurse Minerale și Societatea

Comercială „Moldomin” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 322 din 15 mai 2002, de la MOLDOMIN — S.A., reprezentantă prin lichidator judiciar RTZ & PARTNERS SPRL, având număr de înregistrare la registrul comerțului J11/233/1999, cod unic de înregistrare 11932018, către CUPRUMOLD MINING — S.A., având număr de înregistrare la registrul comerțului J40/6377/2021, cod unic de înregistrare 44072718.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

p. Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Sorin-Călin Gal

București, 7 februarie 2022.
Nr. 25.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

